

[Steenholdt]

des en ubarmhjertig og hård konkurrence fra de offentlige virksomheder. Vi har snart ikke flere private virksomheder.

Bloktilskuddet fra Danmark er udhulet og dækker ikke de faktiske omkostninger. Skatte-trykket er igennem de senere år stadig øget, hvorfor der er blevet færre og færre midler til befolkningens rådighed.

Forskellige miljøorganisationer og dyreværnsforeninger har heller ikke gjort livet lettere for os. Deres kampagner mod sæl- og hvalfangst, som er naturlige erhverv for os, har gjort det næsten umuligt at afsætte sælprodukter og har formået at reducere vores hvalfangst til et minimum, knap nok til eget forbrug.

I den forbindelse vil jeg trøste dyreværnsforeningerne fra Folketingets talerstol med, at jeg i mine 55 år aldrig har set så mange hvaler i de grønlandske farvande. For fire dage siden var der otte hvaler, der boltrede sig ved siden af min båd i Godthåb Fjord, og der rapporteres om endnu flere fra hele kysten.

Se, bestemmelser, som strider imod de faktiske forhold, kan ikke være holdbare i længere tid. For at kunne fiske flere torsk er vore trawlere begyndt at sejle til fjernliggende fangstpladser som f.eks. Svalbard og i det internationale område af Barentshavet mellem Novaja Semlja og Kolahalvøen. Vor tilstedeværelse på dette internationale område har for et par dage siden fået nordmændene til af følelsesmæssige og territoriale grunde at presse vort landsstyre til at indgå en fiskeriaftale, som forbyder grønlandske fiskerifartøjer i det nævnte område.

Vi fra Atassut blev meget forbløffede, da vi modtog meddelelsen om indholdet af den sidste fiskeriaftale med Norge. Landsstyret har med den aftale ødelagt ethvert eksistensgrundlag for de tilbageværende private grønlandske torsketrawlere. Landsstyret – ja, måske i samarbejde med Udenrigsministeriet – har fraskrevet sig Grønlands muligheder for at fiske i internationalt farvand, uden at Grønland har fået noget til gengæld. For mig er det fuldstændig uforståeligt, hvorfor landsstyret fraskriver sig internationale rettigheder. Selve kvotebyttaftalen med Norge er desuden af tvivlsom værdi for Grønland, idet de private trawlere kun delvis kan udnytte disse kvoter, mens Norge derimod får adgang til attraktivt fiskeri ved Grønland.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, hvilken rolle han har i den her omtalte fiskeriaftale, og hvad han agter at gøre for at få den ændret.

Pr. 1. januar 1992 overgår sundhedsvæsenet i Grønland fra staten til Grønlands hjemmestyre. Desværre ser det ikke ud til, at denne overdragelse af en så vital sektor er forberedt grundigt nok. Vi husker fra tidligere, hvorledes manglende grundlæggende forberedelser af overgangen af forskellige områder medførte alt for mange forbitrede udtalelser fra Grønlands hjemmestyre til den danske regering. Det er beklageligt, at vi ikke har lært af vore erfaringer og sørget for, at overdragelsen af sundhedsvæsenet til Grønland er grundigt forberedt.

Jeg har den opfattelse, at personalet i Grønlands sundhedsvæsen, alle medarbejderkategorier, forsøger at udføre deres arbejde på den bedst mulige måde og det under til tider særdeles ugunstige arbejdsforhold. Snævre økonomiske rammer og til dels heraf følgende konstant personalemangel gør arbejdet meget krævende. Jeg har tidligere her fra Folketingets talerstol påpeget, at der er grund til at tage dette spørgsmål alvorligt, men det har ikke hjulpet. Vi mangler, her kort før vi overtager sundhedsvæsenet, stadig personale i denne sektor, ligesom vore sygehuse trænger til modernisering. I den forbindelse vil jeg spørge sundhedsministeren, hvad hun vil gøre ved den akutte mangel på læger og sygeplejersker i Grønland.

Vold mod sagesløse personer bliver desværre almindeligt i Grønland. Som bekendt fik Danmark en lov om erstatning til ofre for forbrydelser i 1976. Otte år senere blev denne ved anordning i store træk sat i kraft på Grønland. Det er mit indtryk, at erstatningerne til volds ofre kun er symbolske og slet ikke dækker de undertiden særdeles grove forulempelser, som voldsopfrene gennemlever. Jeg vil i den anledning spørge justitsministeren, om han agter at justere loven, således at det bliver nemmere at få erstatninger til voldsopfre, så de efter en alvorlig oplevelse ikke lades økonomisk i stikken.

Sælfangst og eskimoiske samfund hører sammen set med internationale øjne. Sældrabene, som er begået af andre nationer, rammer grønlandske fangere økonomisk meget hårdt. I